Джерело

Дмитро Савченко

Вода дзюркоче, грає вітер,
Лунає гул корови між отав.
Вода стає тут свідком літер
Серед покинутих тих трав.

І ходив я серед степу,
Із любов'ю розглядав
Кожне зілля із вертепу,
Що збирав, і думав я:

А чого людина марно
Гає час свого життя?
Лишає мрії так бездарно,
Себе, минулого дитя?

Бо ж життя у нас одне,
А живемо ми тремтячи,
Та якщо воно чудне –
То хіба ж воно не краще?